

[Peter Nielsen.]

og standardfradrag, så de 32.000 kr. skal i virkeligheden læses som ca. 50.000 kr. i egentlig indtægt. Tilsvarende rammer skal selvfølgelig de andre indtægters grænsetal have, så når den egentlige skala kommer, kan man sikkert regne sig til den rigtige, fremtidige skat, og den vil næppe forskrække nogen med almindelige indtægter, tværtimod — ja, i det hele taget ikke nogen skatteyder. Dertil kommer, at når momsen indgår med sit fulde provenu, skal skalaen have en procentuel nedsættelse over det hele, idet man ved de årlige udskrivningslove skal fastsætte, med hvilken procent skatten skal udskrives af grundskalaen, og dér er der jo mulighed for at nedsætte procenten. Det giver garantien for hele dette system, at man ikke ensidigt kan forhøje eller sænke skatterne for en enkelt indtægtsgruppe.

Ja men skatteloft? Det er jo noget, som navnlig folk med de helt store indtægter er interesseret i. Man har ganske vist sagt, at vi kan lave skatteloft for alle indtægtsgrupper, og det lyder meget godt; men det vil jo i det lange løb sige, at der i virkeligheden skal laves skattestop. Det er også dejligt at høre, men det betyder jo, at folketinget fratages sin dispositionsret, jeg ved ikke, om det skal være for tid og evighed. Vedtager folketinget i enighed en finanslov, der forudsætter flere indtægter, vil man være bundet af skattestoppet, og fremtidige folketing er det også; det bliver så de indirekte skatter, der skal holde for. Men folketinget må beholde sin handlefrihed. Socialdemokratiske vælgere har heller ikke lyst til øgede skatter, så hvis man tror, vi vil begynde med — hvad er det nu, man kalder det i det specielle sprog? — en „skatteplyndring“, så behøver man ikke at være frygt for det. Garantien mod skatteplyndringen har man i et demokratisk samfund ved, at man hvert fjerde år selv vælger dem, der skal bestemme skatternes størrelse og deres retfærdige fordeling.

Ja, der bliver mange andre ting at forhandle fremover, bl. a. formen for sambeskatningens ophør, overgangsbestemmelser, der ikke bør give nogen uberettiget fordel og ej heller skade nogen. Vi skal også have en ikrafttrædelseslov for kildeskatten, og meget andet kan nævnes. Vi vil forhandle herom, men vi går ikke med til noget, der

kan forvanske kildeskattens principper, forhale den eller give en ændret byrdefordeling til skade for den almindelige indtægt. For os er det ikke afgørende, med hvem vi skal forhandle, men hvad vi skal forhandle om. Vi ser gerne, at der sker et frit samarbejde om skattereformens endelige færdiggørelse. Nu lægger vi den egentlige grund hertil på fredag, og der er adgang for alle til at deltage i det videre arbejde. Ønsker man det ikke, men fortsat vil stille sig uden for indflydelse på det, vi skal færdigbygge — den største skattereform siden århundredskiftet — ja, så kan SF og vi gøre arbejdet færdigt alene, og det bliver det måske næppe ringere af.

Jeg anbefaler de stillede ændringsforslag, og jeg anbefaler de fire lovforslag, således ændret, og deres overgang til tredje behandling — de fire lovforslag, der er grundstammen i den skattereform, som man nu så længe har fået stillet i udsigt, og som de fleste utålmodigt venter på.

Henry Christensen: Da socialdemokratiets jo endnu relativt nykårne gruppeformand, ikke sidste søndag, men forrige søndag aften skulle ligesom konkludere, hvor langt man var nået under forhandlingerne et vist sted oppe i Nordsjælland — jeg skal for at skåne ham undlade at nævne stedet — anførte det ærede medlem jo den betragtning, at nu var vi kommet så langt med de afsluttende forhandlinger, at vi stod foran Rubicon. Det var som bekendt Cæsar, der 49 år før Kristi fødsel, før vor tidsregning, stod foran denne italienske flod Rubicon og endelig besluttede sig til at passere den. Men jeg ved nu ikke, hvor vel valgt af hr. Per Hækkerup dette historiske billede var. At sammenligne sig med Cæsar er dog allerede en vis dristig ting; men hvad var det nu egentlig, Cæsar startede, da han besluttede sig til at passere Rubicon? Jeg ved ikke, om hr. Per Hækkerup har spekuleret på det, men det, som Cæsar startede, var jo en stor splittelse i sit eget land, det var en borgerkrig, han startede, da han passerede Rubicon dengang.

Jeg skal ikke gå alt for langt videre i de historiske begivenheder; jeg kunne måske forestille mig, at hr. Per Hækkerup havde tænkt på andre ting, f. eks. om Cæsar og Cleopatra, det lyder mere opløftende; men jeg kunne dog måske minde om, hvordan det slut-